

Hej alle sammen, så er det blevet tid til at fortælle om vores tid på Azorerne og ikke mindst om en hulens masse bådarbejde!

Den første duft, som ramte vores salte næsebor efter Atlanterhavskrydset, var duften af træ og våd jord. Blot et par meter fra os, gik en klippevæg lodret opad, og ud fra den sprang flere små vandfald og alverdens grønne planter. Efter flere uger på relativt gølle Bahamas og også flere uger til søs, var det præcis, hvad vi trængte til: at opleve og nyde Azorernes frodige landskab.

Det er altid fantastisk at komme til et nyt land og opdage alle de kulturelle og klimatiske forskelle. Derudover er det en tand vildere, fordi vi har sejlet hele vejen dertil og oplevet de gradvise ændringer i temperaturen, luftfugtigheden, dagslængden og ikke mindst stjernehimlen.

Øen Flores er en af Azorernes mest velbesøgte, skjulte skatte! Vi tog derfor på taxatur øen rundt, da det var umuligt at leje en bil. Taxachaufføren vidste lige præcis, hvad vi skulle se og stoppede hver gang, vi passerede et udkigspunkt. Undervejs så vi nogle fantastiske vulkanske stenformationer og dybe søer, som stod i stærk kontrast til det grønne frodige landskab. Den endelige destination var en lille havneby, som havde hele 5 vandfald fossende ned fra den bagvedliggende klippevæg. Her var så idyllisk med køer gående bag små stengærder, gamle vandmøller til at male korn, vilde blomster og vandfaldets stille brus i baggrunden. Helt ude ved kysten var stemningen dog det modsatte, da Atlanterhavsdønningerne, som vi netop havde sejlet i, væltede ind over land og stod højt op i vejret, når de ramte molen. Det var et stort virvar af vand og skum, og vi var atter lettede over, at vi ikke sejlede rundt derude længere!

Man skulle ikke tro det, men vi har faktisk 2 ekstra selvstyrere med ombord, hvis den primære skulle gå stykker, hvilket den jo gjorde! Ude på Atlanten var der dog 2 problemer: For det første lå vores ekstra selvstyrer allerdybest nede i vores opbevaringskahyt, så det ville tage rigtig lang tid, at finde dem frem. For det andet, er det nogle gamle selvstyrere, som sættes fast direkte på rattet og ikke holder særlig længe i

voldsom søgang. Da vi håndstyrede konkluderede vi derfor, at vi hverken havde overskuddet til at finde dem frem, eller troen på, at de ville holde i særlig lang tid. Derfor valgte vi fortsat at håndstyre, selvom det var meget krævende.

På Flores havde vi dog tid til at få sovet ud, tørret båden og spise noget godt mad. Det var lige præcis det vi trængte til efter vores både fysiske og psykiske meget udmattende Atlanterhavskryds. Vi fandt også overskuddet til at finde de gamle selvstyrere frem! Sidst vi havde dem i brug, var for 4 år siden, så vi var noget imponerede over, at de faktisk virkede. De fik lov til at styre hele vejen fra Flores til øen Faial, hvor den første brød sammen halvejs, og den anden og sidste brød sammen lige før havnehullet. Så kunne det ikke passe bedre!

Endelig var vi ankommet til vores egentlige destination, havnebyen Horta. Byen, hvor alle sejlere kommer til for at fortælle røverhistorier, indtage våde varer på Peter's Cafe og ikke mindst male molemalerier, som en hilsen til fremtidige sejlere. Det er stedet, hvor man møder alle de sejlere, som man delte Atlanterhavets op- og nedture med, helt uden at have set dem derude. Og, så er det bestemt også der, at mange drukner deres Atlanterhavs-kvaler og skåler for godt vejr på den videre færd.

For os var det helt fantastisk at være tilbage på Horta, både fordi byen har en helt speciel plads i vore sejlerhjerter, men også af en anden grund; nemlig, at vi havde jubilæum!

Vi har nu krydset Atlanterhavet sammen 5 gange, og for 20 år siden krydsede vi Atlanten sammen for allerførste gang på Artemis. Den kære Artemis! Dengang så hun meget anderledes ud, ja, det gjorde vi alle, men sejlerglæden er i den grad bibeholdt og eventyrlysten er stadig stor!

Jubilæet skulle selvfølgelig fejres, og selveste ejeren af den famøse Peter's Cafe ville hjertens gerne fejre og forevige os, fordi han synes, at vi er meget unikke. I kraft af vores nye "status", bedte vi om at få flyttet Dannebrog flaget, som vi og nogle andre danskere hængte op på væggen sidste år, til en mere synlig placering! Hvert år kommer der nemlig ufatteligt mange nye flag til, og man må sige, at caféen bliver mere og mere velisoleret på væggene. Derfor gik det jo ikke, at vores smukke Dannebrog bare blev til endnu et flag i bunken! Vi gik derpå på udkig efter en meget bedre placering til tid og evighed og forelskede os i en plads i loftet! Jeg kan love jer for, at Dannebrog hænger rigtig flot nu og vejrer blidt i brisen fra døren.

Vi fik også opdateret og malet vores molemaleri op, så det kan holde lige indtil, at vi beslutter os for at krydse Atlanten igen. Man ved jo aldrig... måske savner vi Atlanten så meget, at vi atter sejler på tur om et par år? Indtil da, må andre sejlere få glæde af maleriet, når de går langs Hortas kunstfærdige moler.

Da vi stod og malede på vores molemaleri, kom en hel busfuld turister forbi og så beundringsværdigt til. De syntes faktisk, at det var så specielt, at maleriet og jeg selv blev til en veldokumenteret attraktion. Det var nærmest pinligt, at der stod 30 mand og tog billeder og spurgte om alt muligt, for jeg stod jo bare og malede, ligesom så mange andre sejlere før os. Men, når jeg tænker over det, så må det også virke til at være en meget særpræget tradition, da man normalt ikke ser folk male deciderede malerier og sætte deres personlige aftryk på moler. For os sejlere er det dog en stolt tradition med historisk oprindelse: Joshua Slocum, det første menneske til at sejle jorden rundt alene, malede et molemaleri på Hortas moler som en hilsen til sine venner om, at han var kommet sikkert dertil og nu begav sig ud på sin videre færd. Præcis ligesom os!

Vores tid på Azorerne bar stort præg af, at mange ting ombord på Artemis skulle repareres... Desværre. Flere af vores fald (reb) var næsten slidt over og vore sejl var også ved at have nogle skavanker, som

krævede opmærksomhed. Dog ikke værre, end at det kunne ordnes med en kraftig nål, seilmagerhandske og en meget stor portion stædighed fra vores side. Alle faldene blev syet sammen på ny og med et lag forstærkning, så det ikke ville slide sig igennem igen. Vores storsejlsfald var dog det værste, så vi valgte at købe et helt nyt 47m langt reb, som vi kunne hive op i masten som reservefald, hvis storsejlsfaldet skulle gå. At sejle hjemover uden storsejl ville nemlig være det rene ynke og sænke vor hastighed betydeligt!

Vi havde regnet med, at vi bare kunne føre det nye fald igennem masten, så det var klar til brug, men så let skulle det selvfølgelig ikke være! Det er nemlig ikke nemt, at føre reb eller kabler igennem masten, da der allerede er ét stort rod derinde af andre reb, kabler og gennemgående sallingshorn. Efter at jeg havde siddet i masten i noget nær 2 timer og fumlet med ekstrarfaldet, blev vi enige om at sætte en ny blok i mastetoppen. Så kunne det ekstra fald hænges der, og jeg kunne komme ned igen!

En gammel talemåde siger, at langtursejlsads bare er ufattelige mængder bådarbejde på forskellige eksotiske steder... og vi er ved at erkende, at der er noget om snakken!

Vores topprioritet på Azorerne var dog at få fat i reservedelen til vores selvstyrer! Uden den, havde vi ikke lyst til at sejle videre, for vi ville under ingen omstændigheder håndstyre hele vejen til Skotland og hjem! Vi havde derfor skrevet ud til alle vores sejlervenner på Azorerne, om der var nogen, som skulle have besøg hjemmefra og kunne tage nogle stumper med til os. Ved et rent tilfælde viste det sig, at en af mine barndomsvenner netop skulle ud og sejle med en anden dansk båd, og hun ville hjertens gerne tage reservedelene med til os! Vi var jublende lykkelige, og på under 2 døgn nåede vi at sejle hen til øen, hvorpå hun ville lande, hente pakken, skifte tandhjulene i selvstyreren og sejle tilbage til Horta. Sejladsen tilbage til Horta var dog ikke lige ud ad landevejen, og vi havde alt fra hård bidevind til ikkeeksisterende agten-vind. Man må sige, at vores selvstyrer og de nye reservedele blev testet godt og grundigt, så vi var slet ikke bekymrede over at udsætte Artemis for det store blå Atlanterhav igen.

Vi var endelig blevet færdige med alle de presserende reparationer, og inden vi rigtig fik set os om, kom der et lovende vejrindue, som vi hellere måtte hoppe med på! Vi fik hurtigt provianteret og sagt farvel til vore venner og ikke mindst til Azorerne

Foran os ventede en behård sejlads i et koldt og gråt farvand, hvor de lumske lavtryk atter huserede og testede Artemis til det yderste.

Heldigvis ventede sommeren og det skotske højland på os, det skal I glæde jer til at se!